

I

Rozárka seděla na lavici v kuchyni a čekala, až se začne voda v hrnci vařit. Na klíně měla otevřenou knihu a zvědavě jí listovala. Byla hospodyní v domě písaře Královské komory Jiřího Adama z Dobronína v Kaprově ulici a nedávno se provdala za jeho pomocníka Petra Korce. Byla hrdá na to, že je vdanou ženou a na znamení svého stavu si své krásné hnědé vlasy zavinovala do bělostné loktuše i doma. Jen když vstoupila do ložnice, k potěšení svého muže si je rozpustila na ramena.

Kniha, kterou jí daroval její pán, se nazývala „Zrcadlo manželství v nově přeložené a u Jana Severína mladšího vydané“. Byl to překlad v německých zemích oblíbené knihy Ehebuchlein od Albrechta von Eyba a obsahovala nejrozumnější naučení a příběhy, které měly lidem pomoci k tomu, aby bylo jejich manželství spokojené a křesťanské. Ovšem byly tu i praktické rady, jako třeba jak nakládat s penězi, aby se dům nezadlužil, či jak vařit, aby byl muž spokojený a chutnalo mu.

Rozárka tu knihu neviděla poprvé. Před týdnem ji dostala Benedikta z jejich ulice, manželka představeného cechu pekařů. Urazila se a s manželem se pohádala, že ona nepotřebuje nějaké hloupé rady. A pokud si myslí, že není dobrá manželka, ať to poví hned a řekne, co se mu na ní nelíbí. Rozárka však byla z dárku nadšená. Knihu

bezděčně pohladila dlaní, protože si o sobě nemyslela, že je dokonalá, chtěla být Petrovi dobrou manželkou. Navíc ji těšila každá drobnost, která potvrzovala, že je už dva měsíce vdanou ženou.

Vrzly dveře a z mázhauzu vklouzla do kuchyně Barča. Byla hospodyní a kuchařkou v domě pernikáře Thomase v Kožné ulici na opačné straně Staroměstského rynku. Rozárka se s ní přátelila, protože obě pocházely z Plzně. Na nějaké vybavování však během dne nikdy čas nebyl, obvykle se potkávaly ráno u kašny na rynku, kam obě chodily s vědry pro vodu. Vždycky si v rychlosti pověděly, co je nového, případně si poslechly jiné služebné. Co byla pro věřící kazatelna, odkud se dozvídali, co se děje v křesťanském světě, to byla pro služebné kašna na rynku. Tady se vědělo o všem, co se ve městě šustlo. Proto Rozárku překvapilo, že se její přítelkyně tak nečekaně objevila, mluvily spolu přece ráno.

„Tys to ještě neslyšela?“ začala zadýchaně Barča. „Je toho plné město. Už ho mají!“

„Koho?“ zeptala se trochu nesoustředěně Rozárka, zavřela knihu a odložila ji na polici nad hlavou, aby ji nedej bože neušpinila.

„No přece toho mordýře zvyjebaného,“ divila se její nedovtipnosti Barča a rychle se uvelebila na lavici vedle ní. „Ráno jsme o tom mluvily u kašny, vzpomínáš? Kousek od domu mého pána, na rohu Kožné a Kunšovy, zemřela v noci v domě U Zelené lípy paní Klárka. Byla tam s manželem u sestry na návštěvě a o něco později za stejně podivných okolností zemřela v tom domě služebná. Dům U Zelené lípy patří tiskaři Janu Severínovi, synovci našeho purkmistra. A představ si, právě jeho